

eerst een bedrijfs-'kern' gevormd, een personeelsvertegenwoordiging die als voorloper van de huidige ondernemingsraad kan gezien worden²⁷).

Hintzen was een nijver en bescheiden mens. Klein van stuk, haatte hij het op de voorgrond te treden. Op mensen waarmee hij te maken had straalde hij bezieling uit. Tevens kon hij als zakenman keihard zijn (tegen 'stelselloosheid'). Het personeel bewonderde en vreesde hem, want hij verwachtte van hen de inzet die hij ook zelf opbracht. Hij was conservatief: naar verluidt, de laatste die in Rotterdam een hoge hoed bleef dragen.

Rond 1920 zette Hintzen voor het Mees-personeel een pensioenfonds op - toen iets baanbrekends. Dat was 'een lastig werk', schrijft hij aan zijn zoon, omdat de fiscus het in het fonds gestorte geld 'gewoon' wilde belasten. De stichtingsvorm bracht echter uitkomst²⁸).

In 1926, toen Hintzen de firma vaarwel zegde, bezat R. Mees & Zoonen bijkantoren in Amsterdam, Den Haag, Schiedam, Delft en Vlaardingen.

Geen 'drijvende kracht van de economische modernisering' werden de 'conservatieve' en 'behoedzame' Rotterdamse kassiers, constateert het boekje *Twee kassiers te Rotterdam*²⁹). Wel heeft R. Mees & Zoonen een bijdrage kunnen leveren aan het verbeteren van de kredietmogelijkheden en aan een vlotter betalingsverkeer in de Maasstad.

Bij de zgn. 'grootbanken', die motor van verandering en vooruitgang werden, bleef de bank van Mees achter. Oorzaak daarvan was dat zij verkoos vennootschap onder firma te blijven. Zij weerstond - in tegenstelling tot wat Marten Mees in 1912 had gevreesd - de verleiding 'de goede, oude solide zaak van R. Mees & Zoonen' over te laten gaan 'in een Naamloze Vennootschap'. 'Ik vrees', zo pende toen Marten neer, 'dat Hintzen, die natuurlijk geen oude affectie voor de zaak heeft, gemakkelijker daartoe zou besluiten'³⁰). Maar ook deze niet-naamdrager had oog voor het voordeel van grotere intimiteit die het familiekarakter van de bank bood, ook al werkte de beslotenheid belemmerend op de groeiomgelykheden.

De Rotterdamsche Handelshoogeschool - voorloopster van de Erasmus Universiteit - maakte George Hintzen eredoctor (1928).

In 1932 tekent Ernst Heldring, president van de Nederlandsche Handel Maatschappij, (die o.m. in de NOT met hem had samengewerkt) in zijn dagboek op: 'De oude heer Hintzen is op 81-jarige